

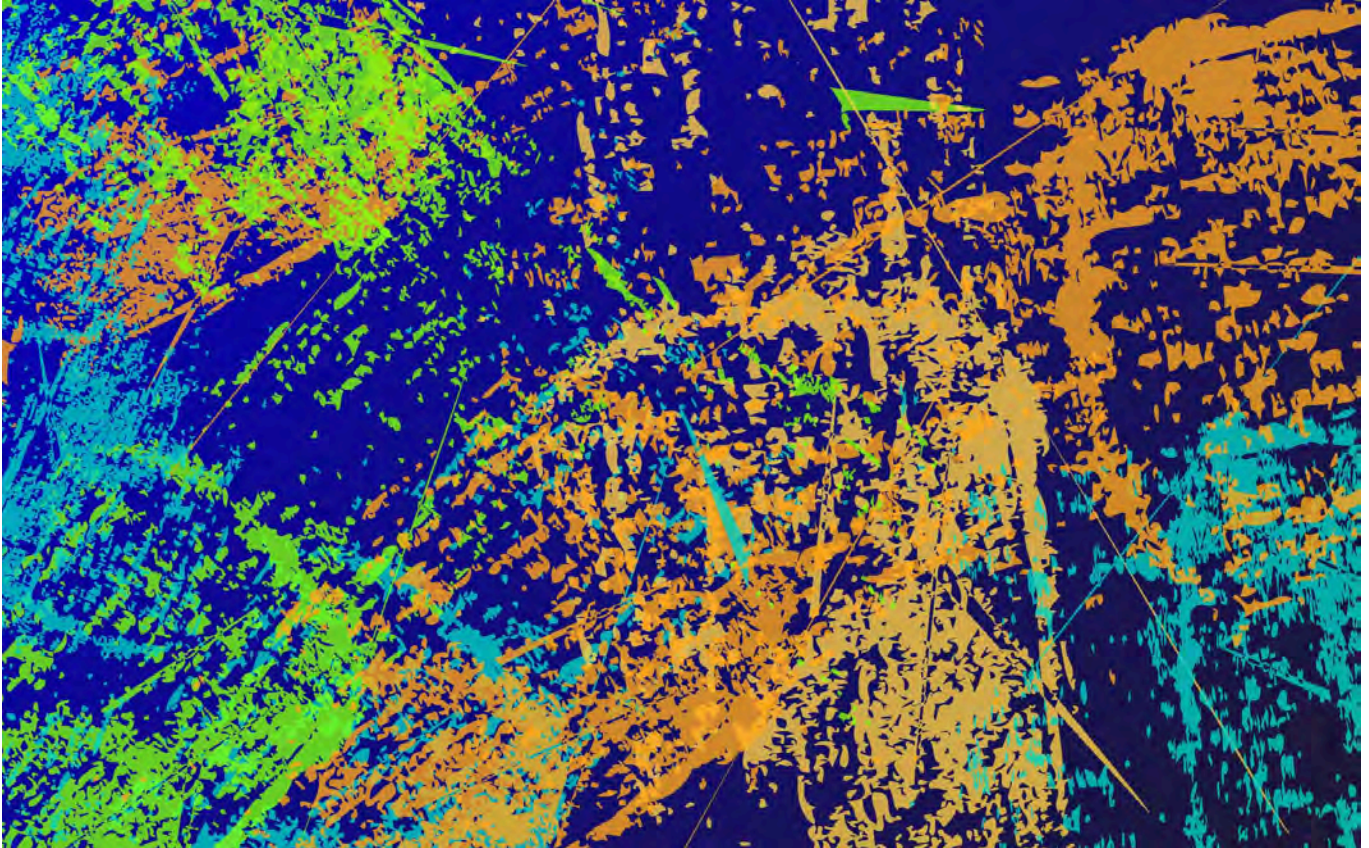

Szerző
Dobosi Bea

Dátum
2026. ápr. 04.

NOVELLA

ZAJOK

Csak a lány volt itt. Egymás után kétszer húzta le a vécét, és úgy köhögött, mint akinek a torkán akadt a falat. A csapvíz szelíden gurgulázott a strangban. Biri a kézfejebe törölte az orrát. A melegtől fénylett az arca.

Már különbséget tudtak tenni lehúzás és lehúzás között. Ha csak rövid ideig gurgulázott a cső, a mama bólogatva azt mondta, „kisdolog”. Közben meredten nézett maga elé, ernyedte keze megmozdult az asztalon.

A lány tessék-lássék kiöblített egy műanyag tálat, közben többször a mosogatótálcának koccantotta, majd zajosan a csepegtetőre borította. Megcsörrent két üvegpohár, lecsúszott egy porcelántányér. Amikor az asztal alatti rácsra tette az üveg vágódeszkát, megpendült a fém. A mama a szoknyáját igazgatta.

”

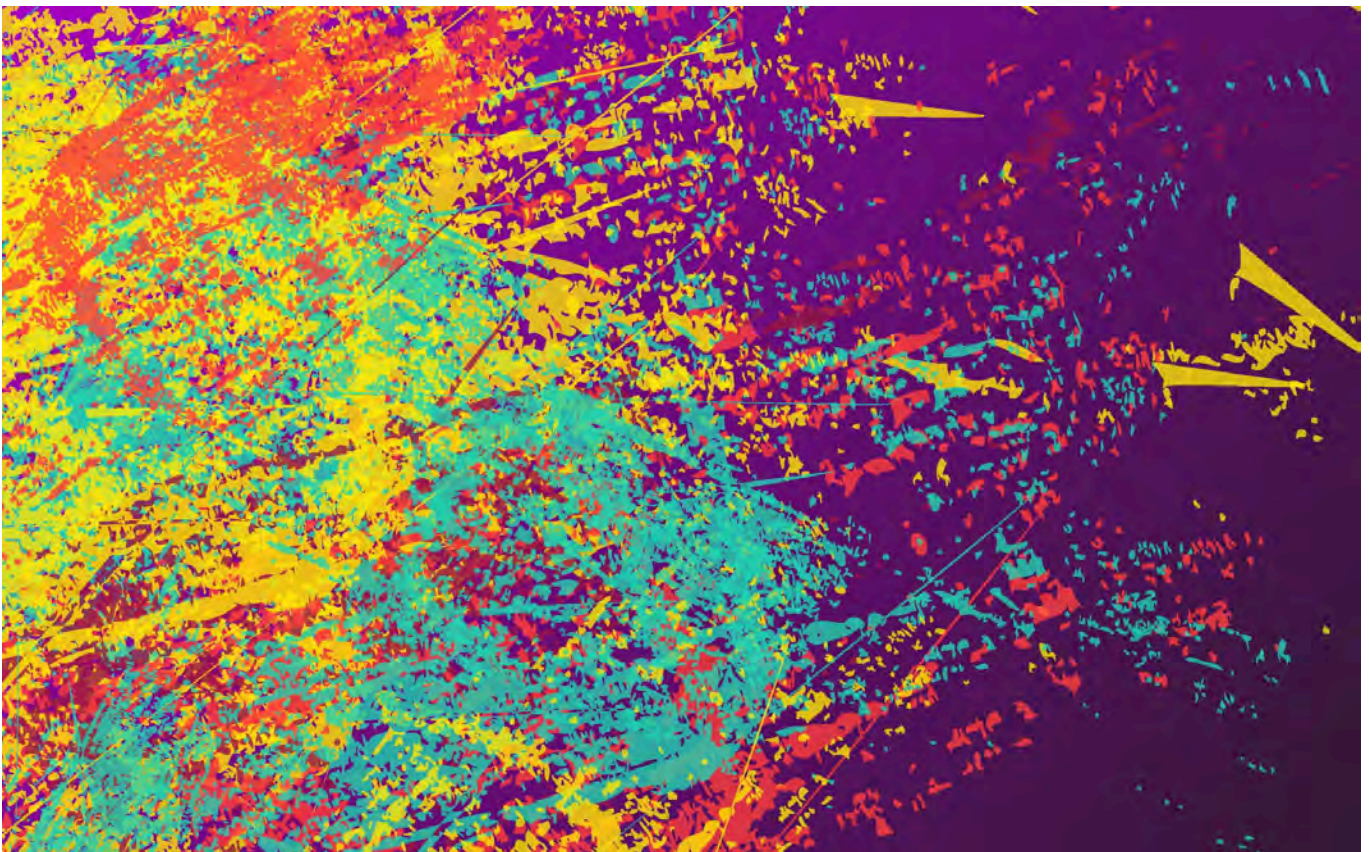
már nem maradt más

Napközben előszeretettel hallgatta a zajokat. Ha Birinek fáj a feje, és a rádiót sem volt képes elviselni, nem maradt más társasága. Nekem már nem maradt más, sóhajtozott. Birit elfutotta a lúdméreg. De otthonba mégse dughatta.

Egyetértettek, hogy estére megjön a fiú is. Többnyire a számítógépén játszott, hallották a fotel kerekeinek gurulását. Csak néha-néha dobbantott egyet. Azt nem tudták, hogy dühében vagy örömeiben. Dobbantás és dobbantás között nem tudtak különbséget tenni.

Ha fiú meg a lány is itt volt, megsokszorozódtak a zajok. Egyszerre zúgott a strang, és recsegett a parketta. A műanyag redőny sikítva siklott a sínben, a függönycsipeszek hersegve csúsztak a karnison. A kiabálásukat nem mindig értették, és sokáig találgatták, veszekednek-e.

A lány még mindig a konyhában csörömpölt. A mosogatóba dobta a tésztaaszúrót, aztán befutott a szobába. Hallották, hogy rezeg a telefonja. Mindig meglepte őket, milyen súlyosak a léptei. Pedig vasággal negyven kiló, mondogatta a mama. Összeszorította a száját.

A parketta veszettül recsegett a lány talpa alatt. Még nem volt öt éve, hogy újrarakatták. Amikor kitérta az ablakot, a külső szárny rézkilincse a belső üvegtáblának csapódott. Jól ismerték a koppanást, mégis összerendeztek. A végén még kitörök, mondták.

Telefonálás után csöndben volt. Filmet nézett vagy zenét hallgatott a fülhallgatóján. Internetezett. Ezt sosem tudták biztosan. Néha maga alá húzta a lábát a kanapén, néha kinyújtotta a parkettán. Az egyiket a rugó nyikorgása jelezte, a másikat a sarka koppanása.

Az anyjuk mindig úgy vonult be a lakásba, mint egy regiment. Rögtön rendezkedett, tett-vett, sürgött-forgott, térült-fordult. Képes volt éjjel tizenegykor takarítani. Kihúzta a komódot, bedugta a porszívó csövét az ágy mögé. A gép bölgve nyelte a porcicákat, beszippantotta a függöny csücskét. A nő káromkodva rángatta ki.

Pénteken mosott. Két adagot egymás után. A mosógép monoton zúgására a mama el-elbóbiskolt, és csak a centrifuga zaja rezzentette fel. Cuppogva lenyelte a nyálát, hunyorgott. Biri arcán nem tükröződött semmi.

magukra maradtak

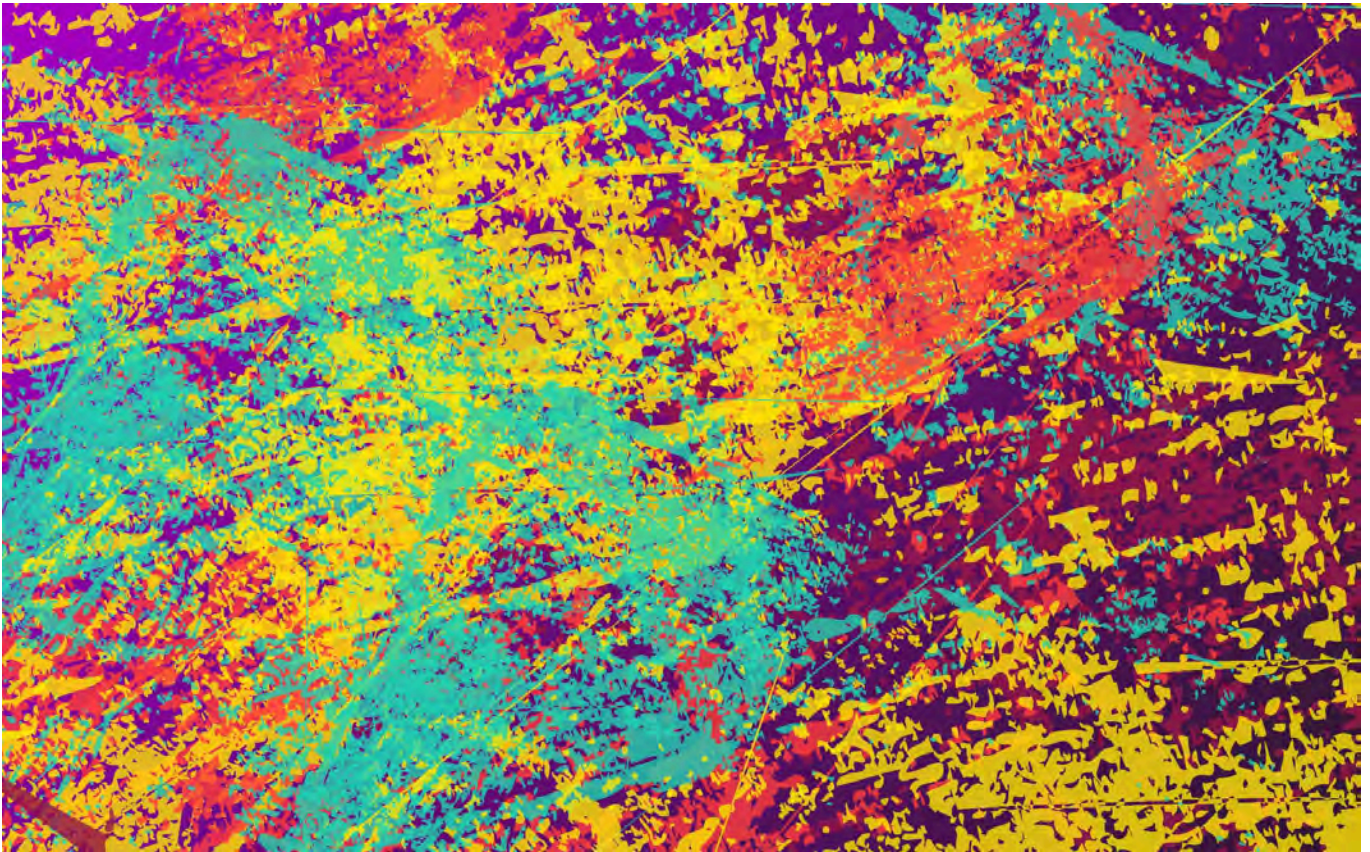
Hétvégén ritkán jöttek. Ilyenkor magukra maradtak a mamával. Felidéztek azokat az időket, amikor még összejártak a lány meg a fiú nagyanyjával. A mama felváltva ücsörgött a zöld rekamién meg a konyhaszéken. Messzebbre nem vitte a lába.

A lány, a fiú meg az anyjuk néhány hónapja vette birtokba a lakást. A temetés utáni első éjszakán mindhárman itt aludtak. Késő éjjel érkeztek, fel-alá mászkáltak, tologatták a bútorokat, kihúzták az ágyat, egymás után elmentek pisilni. A csatornacső alig győzte nyelni a vizet.

A lányhoz jött valaki. Hallották az ajtó csukódását és a beszélgetés foszlányait az előszobából. Furcsállották, hogy a csengőt sosem hallják. Meg is egyeztek, hogy már egyiküknek sem a régi a füle.

Éjszaka a mamát mintha kicserélték volna. Halálra rémítette Birit. Felriadt az ismerős zajokra. Egy rándulással felült az ágyban, és percekig kapkodva szedte a levegőt. Volt, hogy azt hitte, lőnek. Aztán mogorván begyúrte maga alá a steppelt paplant. Biri nyitott szemmel feküdt, érezte a mama testének melegét.

Máskor a mama szokatlanul fürgén kikelt az ágyból. Körbefordult a szoba közepén, karját felemelte, majd az oldalához szorította. A földig érő fehér pamuthálóingében olyan volt, mint egy kísértet, aki nem tudja, hol van. Percek teltek el, mire visszanyerte a tájékozódó képességét.

Akkor bizonytalan léptekkel megindult. Megállás nélkül mondta a magáét, káromkodott. Menet közben meg-megfogott tárgyakat, majd letette. Néha vészesen közel az asztal vagy a polc széléhez. Biri ijedten loholt utána, és beljebb tolta azt, ami le akart esni. A torkában dobogott a szíve.

Úgy érezte, hogy rituális törzsi táncot járnak. Egy ősi szertartás jelentésüket vesztett, gesztussá silányult mozdulatait ismételtetik. A zenét csak a mama hallja, a lépéseket és a koreográfiát csak ő ismeri. Biri hagyta, hogy vezesse.

”

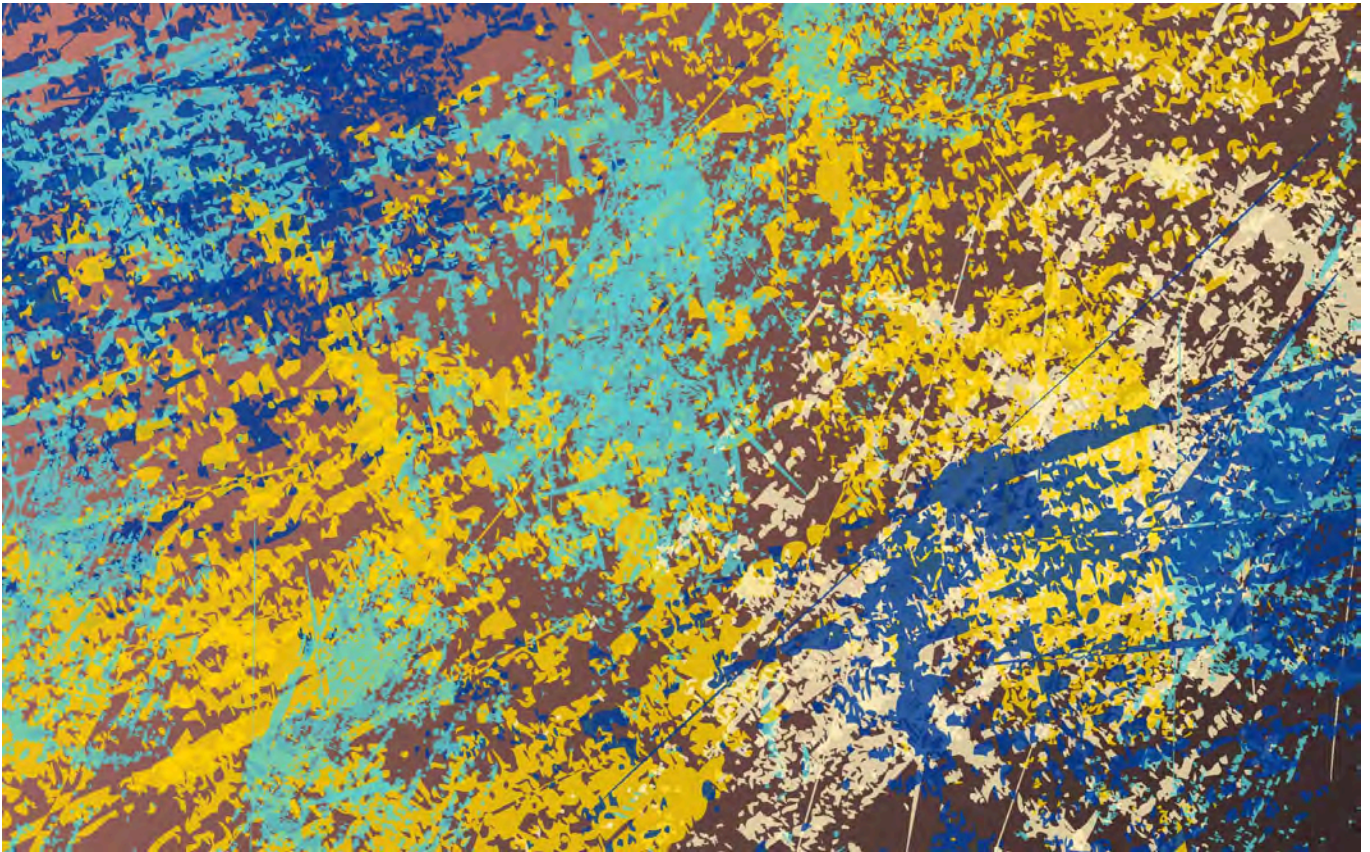
titkos ceremónia

Végigsiklottak a szobákon, el a fotelek és komódok mellett. A vitrinben látszottak könnyű árnyaik. A virágállványon meglebbentek a cserepes növények méregzöld levelei, az ablakban légiesen megmozdult a függöny. Mintha a tárgyak is részesei lettek volna a titkos ceremóniának.

Szólni nem mertek. Egyszer az egyik szomszéd hatalmas patáliát csapott. Egész mellkasa és gyomra lüktet a hangos zenétől. Megengedhetetlen, hogy valaki éjnek évadján így bömböltesse ezt a szart. Mindenkinek jár az éjszakai nyugalom. Üvöltötte.

Biri meg a mama görnyedten hallgatózott. A szóváltás olyan sokáig tartott, hogy megfájdult a derekuk, és fázott a talpuk. Miután csend lett, percekig nem mertek levegőt venni. Csillogott a szemük.

Másnap a mama azt mondta, hogy talán most „megmozdul valami”. Biri nem nagyon hitte, de nem akarta elkéséríteni. Bólogatott, a gyékény alátétre tette a gőzölgő főzeléket, és kifújta a homlokából a frufruját. Vörösen fénylett az arca.

Nem mozdult meg semmi. Folytatódott a futkosás, csörömpölés, nyikorgás, tologatás. Éjszaka Birinek az a megmagyarázhatatlan gondolat járt a fejében, hogy ha nem alszik el, a mamát nem ébresztik fel a zajok. Nézte a sötétet, pislantani sem mert. Égett a szemgolyója.

Volt, hogy még a miatyánkba is belefogott. Idegességében már az első sorok után elveszítette a fonalat, aztán egyre csak azt ismételte, hogy „legyen meg a te akaratod”. A mama megmozdult a franciaágy másik oldalán. Megváltozott a lélegzése. Birinek minden izma fájdalmasan megfeszült. Attól félt, leszakad a plafon.

kép | vecteezy.com